

Theo Lời Kể Của Pháp Sư Ngô Khiêm

1. Cả đời này của sư phụ thượng nhân, không chỉ giảng kinh thuyết pháp, mà trong sinh hoạt thường ngày, từng lời nói cử chỉ, ngài đều đang vì chúng ta mà thuyết pháp. Thói quen sinh hoạt của sư phụ thượng nhân đều rất có quy luật; mỗi lần dùng cơm xong, ngay cả tăm xỉa răng đã dùng xong, ngài đều bẻ nhỏ ra rồi lấy khăn giấy gói lại, vì sợ đâm vào người thu gom rác. Ngoài ra, mỗi khi thay quần áo, sư phụ thượng nhân đều gấp gọn gàng trước khi đưa cho thị giả lo việc giặt giũ. Không giống như chúng ta tùy tiện vứt bừa, không xếp ngay ngắn. Những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt này là điều chúng ta cần học tập.

2. Đầu năm 1994, mặt học theo sư phụ thượng nhân và quán trưởng Hàn Anh đến hội Phật giáo Dallas ở Mỹ thường trú. Vào một buổi sáng nọ, mặt học pha trà cho sư phụ thượng nhân, rồi mang đến phòng nghỉ mời sư phụ dùng trà. Khi sư phụ thượng nhân mở nắp ly giữ nhiệt, mặt học thấy ngài lấy một tờ khăn giấy, gấp lại vuông vức rồi cẩn thận lau sạch vết trà trên miệng ly. Lúc đó, từ tận đáy lòng mặt học cảm thấy rất hổ thẹn, trước đó vốn cho rằng bên ngoài ly đã được rửa rất sạch sẽ, nên không kiểm tra kỹ vết cặn trà nơi khóa nắp. Vậy mà lúc ấy sư phụ thượng nhân cũng không nói lời nào, mặt học nhìn thấy tận mắt, trong lòng khởi lên ý niệm: về sau rửa ly giữ nhiệt, tuyệt đối sẽ không để sư phụ nhìn thấy vết bẩn nữa. Từ đó mặt học rèn được thói quen làm việc không cầu thả.

3. Mùa hè năm 1994, tại hội Phật giáo Dallas ở Mỹ, trước khi giảng kinh lúc 7 giờ 30 phút tối, sư phụ thượng nhân thường sẽ đến phòng của quán trưởng để thăm hỏi, sau đó sẽ cùng nhau đến giảng đường. Mặt học đúng lúc phải đến phòng nhỏ ở bên ngoài để giặt quần áo, trong lòng nghĩ sẽ quay lại ngay, cho nên ra ngoài chỉ đóng cửa lưới, cửa gỗ vẫn để mở. Mùa hè ở Dallas nhiệt độ lên tới hơn 40 độ, hầu như ngày nào cũng phải mở máy lạnh. Mặt học vừa vào cửa, sư phụ thượng nhân đã đứng ngay cửa chờ mặt học, mặt học cứ tưởng sư phụ và quán trưởng đã vào giảng đường rồi. Không ngờ sư phụ thượng nhân lại đợi mặt học ở cửa, lúc đó sư phụ từ bi chỉ dạy rằng: máy lạnh đang mở, khi ra ngoài phải đóng cửa gỗ lại để tránh khí lạnh thoát ra, gây lãng phí điện. Ngài còn nói

thêm một câu khuyên nhủ, mong mặt học biết quý trọng phước, kéo về già không còn phước báo. Câu đó là “con về già phước báo lớn lắm”. Mặt học liền chia sẻ lời dạy này của sư phụ thượng nhân với các tình nguyện viên và pháp sư thường trú ở hội Phật giáo. Về sau câu này trở thành thuật ngữ của hội Phật giáo, chỉ cần có đồng tu lãng phí không biết quý trọng phước thì sẽ nhắc đến câu nói này của sư phụ thượng nhân, để khuyến khích mọi người phải tiếc phước, tu phước.

4. Đầu năm 1996, sư phụ thượng nhân cầm ba bốn bức tranh đã được đóng khung, đến hỏi chúng tôi có ai rảnh giúp ngài đóng gói, để chuẩn bị gửi đi. Mặt học xung phong nhận lấy các bức tranh trong tay sư phụ thượng nhân, mặt học rất tự tin, mình sẽ gói thật hoàn hảo. Đóng gói xong, mặt học lập tức trình lên cho sư phụ xem, sư phụ thượng nhân cầm lấy tranh và hỏi mặt học: “Con đóng gói như thế nào?” Lúc đó, mặt học liền sững người lại! Sư phụ thượng nhân từ bi nói: “Con có đặt mặt sau đối với mặt sau, mặt trước đối với mặt trước khi gói không?” Mặt học đáp: “Con không có”. Sư phụ thượng nhân nói: “Có thể thấy con làm việc không cẩn thận rồi”. Bởi vì mặt sau khung tranh có đinh, còn mặt trước là gỗ, sợ làm trầy xước bề mặt tranh. Nếu sư phụ thượng nhân không nhắc nhở mặt học, mặt học gửi tranh đi, đối phương nhận được quà của sư phụ có thể sẽ có khuyết điểm. Đây là sư phụ thượng nhân đang dạy mặt học sự cung kính đối với vật và sự tôn trọng đối với người. Từ đó về sau, khi mặt học làm bất cứ việc gì, đều nhớ đến lời dạy của sư phụ thượng nhân.

5. Năm 1996, tại thư viện Hoa Tạng ở Đài Loan, vài tháng sau khi quán trưởng Hàn Anh vãng sanh. Một buổi chiều nọ, mặt học vào văn phòng của thư viện, sư phụ thượng nhân cũng đang ở đó, đột nhiên một cư sĩ nữ quen thuộc đến. Ngay tại chỗ, bà ấy đã tố cáo những lỗi lầm của mặt học trước mặt sư phụ thượng nhân. Lúc đó, mặt học lập tức quỳ xuống trước mặt sư phụ thượng nhân, sám hối với sư phụ: “Sư phụ, đệ tử bất hiếu, khiến người phải bận lòng”. Sư phụ thượng nhân đợi đến khi vị cư sĩ kia nguôi giận và rời đi, ngài từ bi khai thị cho mặt học: “Đối với những người như vậy, con không thể đắc tội, kéo họ tạo nghiệp rồi đi rêu rao khắp nơi. Sau này phải cẩn trọng hơn”. Khi đó mặt học cảm thấy rất có lỗi với sư phụ thượng nhân, vì những sai sót của bản thân, mà để người ta đến trước mặt sư phụ cư xử vô lễ như vậy. Thế nhưng sư phụ thượng nhân

hoàn toàn không trách mắng mạt học, ngược lại còn dùng giọng từ ái để dạy bảo mạt học. Điều đó càng làm mạt học cảm thấy có lỗi với sư phụ hơn, khiến sư phụ phải nhọc lòng rồi.

6. Năm 2001, tại tịnh thất của sư phụ thượng nhân ở Toowoomba - Úc, một hôm khi mạt học đang chuẩn bị bữa sáng, nhìn thấy sư phụ thượng nhân ở bên ngoài, đang cầm chổi quét mạng nhện trong góc tường. Từ đó về sau, mỗi sáng sớm khi thức dậy, việc đầu tiên mạt học làm là quét mạng nhện, dọn dẹp sân nhà sạch sẽ, giữ cho tịnh thất luôn sạch sẽ, gọn gàng và môi trường tươi đẹp.

7. Mùa thu năm 2002, sư phụ thượng nhân mời thầy Giang Dật Tử đến tịnh thất ở Toowoomba để vẽ bức “địa ngục biến tướng đồ”. Khi thầy Giang dậy sớm ra vườn hoa tập thái cực quyền, ông phát hiện một con chim đã chết trên mặt đất, một con chim khác đang canh giữ bên cạnh, không chịu rời đi dù chỉ một bước, và mắt thì cứ nhìn con chim đã chết. Thầy Giang Dật Tử gọi mạt học đến xem cảnh tượng này, quả thực khiến người ta rất cảm động. Hôm sau, khi sư phụ thượng nhân từ Brisbane trở về tịnh thất, mạt học kể lại cảnh tượng này cho sư phụ, và dẫn ngài ra vườn xem. Con chim sống kia vẫn canh giữ, không rời đi. Sư phụ thượng nhân nhìn thấy, trên mặt hiện lên vẻ từ bi và quan tâm, ngài dặn mạt học chuẩn bị ít thức ăn và nước cho chim, mạt học liền làm theo. Sáng sớm ngày thứ ba, mạt học đến vườn hoa xem tình hình, con chim kia vẫn ở bên cạnh con chim đã chết, thức ăn và nước không hề đụng đến chút nào. Mạt học báo lại với sư phụ thượng nhân, ngài khai thị nói: “Loài chim còn có tình có nghĩa như vậy, ngược lại nhìn con người chúng ta hiện nay, vợ chồng sống với nhau có tình có nghĩa thật sự không dễ, hy vọng loài người chúng ta sẽ không thua kém loài chim về mặt tình nghĩa”.

Vào hai năm 2017 và 2019, sư phụ thượng nhân đã hai lần mời hơn mười vị đại sứ từ các quốc gia thuộc tổ chức UNESCO tại Paris - Pháp đến tham quan Toowoomba, và cùng đến tịnh thất của ngài dùng bữa trưa. Sư phụ thượng nhân đã đích thân ra cổng lớn để nghênh đón đoàn đại sứ, dẫn họ tham quan trang viên. Cuối cùng, sư phụ đưa đoàn đại sứ đến nơi hai con chim kia và kể cho họ nghe câu chuyện về hai con chim này. Sau khi nghe xong, các vị đại sứ đều rất cảm động, vì ngay cả loài chim cũng có tình nghĩa như vậy.

8. Năm 1999 tại Singapore, sư phụ thượng nhân đã đoàn kết chín tôn giáo lớn, chính là dùng tứ nhiếp pháp để đoàn kết họ lại với nhau, giống như cách chúng ta đang làm bây giờ. Đó là thường xuyên mời khách, thường xuyên tặng quà, thường xuyên qua lại, thường xuyên giao lưu. Sư phụ thượng nhân đã tự mình thực hiện điều đó, ngài đến thăm các lãnh đạo của chín tôn giáo lớn. Các tôn giáo tổ chức hoạt động, mời sư phụ thượng nhân tham gia, ngài đều dẫn các đệ tử đi cùng. Khi sư phụ thượng nhân đến giáo đường của các tôn giáo lớn, ngài đều đích thân đánh lễ ba lạy trước Chúa hoặc Thần của họ, với sự cung kính như khi đánh lễ Phật. Thân giáo của sư phụ thượng nhân thật sự được thực hiện một cách viên mãn. Phật giáo có một câu danh ngôn: *“Không vì bản thân cầu an lạc, chỉ mong chúng sanh được là khổ”*, câu này đã được chứng minh ngay trên con người của sư phụ.

Tổ biên tập “thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”